

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Ja, så kom der endnu en tale fra et parti, der mener, at vi skal skynde os så langsomt som overhovedet muligt. Det dér med at skynde sig er noget, man siger, og ellers handlede resten af talen om, at det her skal i hvert fald ikke ske, før vi er pisket til det.

Det, jeg vil spørge fru Lene Espersen om, er: Var det ikke det, der var realiteten i formuleringen »i takt med WTO-forhandlingerne«? Hvorfor sagde fru Lene Espersen ikke, at åbningen over for Central- og Østeuropa er en så vigtig opgave, at EU helt af sig selv må gå i gang med at lave EU's landbrugspolitik om, så der bliver nogle ressourcer af økonomisk art, som vi kan spare på landbrugspolitikken, som vi kan bruge til at lette optagelsen for Central- og Østeuropa? Hvorfor sagde fru Lene Espersen ikke det?

Jeg skulle måske tilføje, at jeg er bange for, svaret er: fordi fru Lene Espersen ligesom Venstre egentlig har den politik, at omstillingen af EU's landbrugspolitik, fjernelse af prisstøtten, er noget, som man håber på sker så sent som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Først vil jeg gerne lige tydeliggøre over for fru Lene Espersen, hvad der ligger i den næstsidste pind i vores dagsordensforslag om, at den socialpolitik, som er indbygget i landbrugsstøtteordningerne og fiskeriordningerne i dag, skal sikres på anden vis. Der er ikke sagt deri, at det skal være i EU, det kan være ved bilaterale aftaler eller andre ting.

Det, som vi vil sige med det, er, at man skal være opmærksom på, at hvis man fjerner støtteordningerne, så har man nogle problemer især i Sydeuropa af social karakter, fordi landbrugsordningerne i visse områder dannede i dag hovedsagelig er sociale støtteordninger. Det er det, vi gerne vil tage højde for.

Jeg vil dernæst gerne spørge fru Lene Espersen: Bekymrer det ikke fru Lene Espersen, at man har så protektionistisk en politik over for alle de lande, der ikke har landbrugsstøtteordninger i dag – og i øvrigt også over for New Zealand, men det er nu ikke, fordi det skal være den helt store handelspartner i denne her sammenhæng – at man fastholder ikke kun Østeuropa, men også ulandene i en skruestik ved den massive støtte til europæisk landbrugspolitik?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Man må give fru Lene Espersen den anerkendelse, at hendes svar på spørgsmålet om landbrugsordningerne og udvidelsen er mere ærligt – på en brutal måde, kan man sige – end Socialdemokratiets. Socialdemokratiet er ikke i stand til at svare, fordi dets politik ikke hænger sammen, men fru Lene Espersen tilkendegiver klart, at de østeuropæiske lande skal indlemmes i EU som andenrangsmedlemmer i en lang årrække.

Velbekomme, havde jeg nær sagt. Jeg ved, at modviljen imod optagelse i de østeuropæiske og de baltiske lande er voksende i befolkningerne, og når de hører, på hvilke betingelser de allernådigst kan få lov til at komme med ind i et fællesskab, om de betingelser, fru Lene Espersen tilbyder, så tror jeg ærligt talt også, befolkningerne i Østeuropa vil følge det råd, som Enhedslisten i hvert fald har tænkt sig at give dem, nemlig at sige nej tak til et sådant tilbud.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Lene Espersen sammenligner den mulige kommende udvidelse af EU med tidligere udvidelser, og det synes jeg er lidt pudsigt.

Normalt, når vi diskuterer EU-udvidelsen, altså når det handler om stemmevægte og den slags i Ministerrådet og om Europa-Parlamentets indflydelse og alt det her, så får vi jo at vide, at nu står vi foran en så stor udvidelse, nemlig med måske op til 12 nye medlemslande, at den udvidelse overhovedet ikke kan sammenlignes med tidligere udvidelser.

Når det så handler om landbrugspolitik og nok også om strukturstøtteordninger, så er billedet lige pludselig et helt andet for Det Konservative Folkeparti. Så får vi at vide, at nu er udvidelsen at sammenligne med tidligere udvidelser.

Jeg kan ikke få billedet til at passe, og derfor vil jeg gerne spørge fru Lene Espersen, om hendes parti mener, at der altså på trods af udvidelsesdiskussionen kan være en risiko for, at man skal bevare de nuværende støtteordninger? Det er jo ikke kun landbrugsstøtteordninger, vi taler om, vi taler også om strukturpolitik. Mener fru Lene Espersen ikke, at vi netop havde en mulighed for at få reformeret disse to meget store tunge systemer på grundlag af spørgsmålet om udvidelsen, så vi brugte diskussionen om udvidelsen som en løftestang?